

5de zondag door jaar C

Lc. 5, 1-11

In heel de geschiedenis van de mensheid zijn er steeds weer grote figuren opgestaan om de mensen een nieuwe weg te wijzen, een weg naar meer vrijheid en gerechtigheid. We kennen natuurlijk de voorbeelden uit de bijbel: Abraham, Mozes, de profeten, en uiteraard Jezus zelf. Maar ook Willibrord, Teresa van Avila, Franciscus en Clara; en in onze tijd mensen als Ghandi, de Dalai Lama en moeder Teresa. En we mogen Paus Franciscus hier best aan toevoegen!

Al deze voorbeeldfiguren kunnen overigens tegenstrijdige gevoelens bij ons oproepen. Enerzijds bemoedigen ze ons. We denken dan: gelukkig dat er steeds weer mensen zijn die in een wereld vol onrecht en haat en nijd de juiste weg weten te vinden om de wereld een beetje beter te maken. Gelukkig zijn die er, en ze zullen er altijd zijn.

Maar aan de andere kant kunnen ze ons ook wel eens ontmoedigen. In de zin van: daar kan ik nooit aan voldoen; wat kan ik dan nog voor de wereld betekenen. We dreigen dan te vervallen in minderwaardigheidsgevoelens. Maar dat is helemaal niet nodig. Want als we in zo'n stemming zijn, van: dat kan ik nooit, ik ben niet waardig, dan bevinden we ons in goed gezelschap. Namelijk in het gezelschap van Jesaja en Petrus. Toch niet de minste figuren uit de bijbel.

We hoorden het Jesaja zeggen: “Wee mij, ik ben verloren, want ik ben een mens met onreine lippen, temidden van een volk met onreine lippen”. En we horen hem denken: wie ben ik, waardeloze Jesaja, dat God aan mij verschijnt? Maar God verschijnt juist aan Jesaja omdat hij maar een gewoon mens is met zonden en fouten. En Hij vergeeft hem, hij accepteert hem zoals hij is; zijn eventuele misstappen tellen niet meer. Voor God is hij volwaardig. En pas als Jesaja dat beseft, kan hij zeggen; “Hier ben ik”, ik sta tot uw beschikking, zend mij maar, waarheen het ook mag zijn. Jesaja weet zich aanvaard door God en aanvaardt daarom zichzelf. En dat is precies wat God van hem wil, omdat alleen een mens die zichzelf aanvaardt, beschikbaar kan zijn voor anderen.

In het evangelie hoorden we Petrus iets soortgelijks zeggen: “Heer, ga van mij weg, want ik ben een zondig mens”. En we horen hem denken: wie ben ik, waardeloze visser (ze hadden immers niks gevangen), wie ben ik, waardeloze visser, dat zo'n groot leraar mijn gezelschap zoekt? Zijn gevoel van minderwaardigheid wordt nog versterkt omdat hij op eigen houtje geen visje had kunnen vangen, maar met de hulp van Jezus de netten tot barstens toe vol waren. En de anderen, Jacobus en Johannes, deelden dat gevoel. Maar Jezus zegt: “Wees niet bang, voortaan zult ge mensen vangen”. Jezus heeft blijkbaar meer vertrouwen in Petrus dan Petrus in zichzelf.

Wat Jezus hier beoogt, is Petrus het vertrouwen in zichzelf teruggeven. Dat hij een feilbaar mens is, hoeft dat vertrouwen helemaal niet in de weg te staan. Elk mens is immers feilbaar? Vanuit een gezond zelfvertrouwen (wat iets heel anders is dan zelfingenomenheid), vanuit een gezond zelfvertrouwen kun je iets betekenen voor andere mensen. De volle netten symboliseren dat: die vissen staan voor de vele volgelingen die Jezus dankzij de apostelen zal krijgen: ze symboliseren de leden van de eerste christengemeenten die elkaar bemoedigen in het geloof en van daaruit zich voor elkaar inzetten. Dat is wat Jezus noemt “mensen vangen”.

Het mag duidelijk zijn, dat Jezus dit vertrouwen niet alleen wil geven aan Petrus, Johannes of Jacobus, maar aan alle mensen. Aan mannen en vrouwen en kinderen, zoals in tal van andere evangelieteksten naar voren komt. Jezus aanvaardt, en daarmee staat Hij geheel in lijn met de God van het Verbond, Jezus aanvaardt de mensen zoals ze zijn, met hun feilen en tekorten, Hij wil dat mensen zichzelf respecteren en accepteren, zichzelf voor vol aanzien, vanuit het geloof dat God ons geheel voor vol aanziet. Want alleen van daaruit kunnen we voor anderen iets betekenen. Als we dát goed beseffen, zijn we bevrijd van al onze minderwaardigheidsgevoelens en kunnen we allemaal zeggen: “Hier ben ik”. Amen.

Jan van de Laar, pastor